

Magyar nyelvű összefoglaló

Az értekezés központi kérdésfelvetése arra irányul, hogy milyen alapelvek mentén lehet a modern érvelélmélet és a pragmatika Grice utáni áramlatait összeegyeztetni. Az érvelélmélet és a pragmatika eddigi, ellentmondásoktól korántsem mentes viszonyának vizsgálata után és mindkét terület képviselői által megfogalmazott állításokkal ellentétben, kiderül, hogy (1) az érvelélméletben a pragmatikai fordulat még nem záródott le és (2) a pragmatikai elméletekben használt alapfogalmakat az érvelélmélet még mindig nem adoptálta megfelelő mértékben.

Hogy az értekezés gondolatmenete világos, a kérdésfelvetés pedig megválaszolható maradjon, mindkét oldalról egy-egy ismert és gyakran idézett elméletet választottunk ki az elemzéshez: Manfred Kienpointner érvelési sématiszaxológiját ill. Stephen Levinson az általánosított konverzációs implikatúrákról szóló elméletét.

Az értekezés központi kérdésfelvetésének megválaszolásához öt lépésben jutunk el:

- a) az első lépésben megvizsgáljuk, hogy eddig mi jellemezte a két diszciplína viszonyát,
- b) a második lépésben áttekintjük, hogy a modern érvelélméletben eddig milyen metodológiai és elméleti alapokon közelítették az argumentum ad hominem problémáját,
- c) a harmadik lépésben Kienpointner modelljével elemezzük a korpusz egy kiválasztott részét és egyben jelzem a modell alkalmazhatóságának korlátait,
- d) a negyedik lépésben javaslatot teszünk arra, hogyan lehetne Kienpointner modelljét kiegészíteni Levinson pragmatikai elméletével,
- e) az ötödik lépésben esettanulmányok segítségével bemutatjuk, hogyan alkalmazható ez a kiegészített modell további érvelések leírásában.